

LBRIS

We know
books

Philip Gray

**MASACRUL DE LA
TWO
STORM
WOOD**

Traducere:
Oana-Ancuța Cristinoiu

NICULESCU fiction

ca oamenii pe care îi salva să se poată bucura în continuare de viață.

— L-a vizitat cineva?

— Logodnica sa, o fată pe nume Eleanor. A venit în mai toate zilele în care s-a simțit foarte rău.

Price își amintea bine de ea: o fată drăguță, îmbrăcată îngrijit, cu o bonetă ce părea scumpă, trasă pe ochi, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu fie recunoscută. O însoțise prin salon la prima ei vizită, uimit de neliniștea care ieșea la iveală. O asigurase că logodnicul ei nu era în stare foarte gravă, gândindu-se că de asta era atât de neliniștită, dar ea abia părea să-l fi auzit, gândindu-se probabil la propriile frământări sufletești.

— Și acum?

— Nu mai vine deloc.

Price își coborî vocea.

— I-a trimis o scrisoare. Acum că mă gândesc, ar fi trebuit să o oprim.

Richardson se încruntă.

— I-a dat papucii?

— Zicea ceva despre faptul că el a încălcat regulile jocului.

— Ce joc?

— Într-un cuvânt, a încălcat abstenența premaritală. A auzit zvonuri despre bordelurile de pe front. Se pare că promisiunile lui nu au fost de ajuns.

Richardson clătină din cap.

— Nu puteau fi de ajuns.

— Crezi că erau un pretext?

— Bineînțeles. Uită-te la el.

Price privi la portretul dur a ceea ce cândva ar fi putut fi un chip frumos. Întotdeauna a sperat că oameni ca acesta, care făcuseră atâtea sacrificii din simțul datoriei – cei desfigurați și mutilați – ar putea fi scutiți de la alte posibile suferințe și că s-ar putea bucura de o stimă aparte din partea celor rămași acasă, însă natura umană îl dezamăgise de multe ori.

— Cum a primit vestea?

— Nu a scos un cuvânt, după spusele asistentelor.

— Ce păcat. A mai avut și alți vizitatori?

Price a clătinat din cap.

— Nu are rude apropiate. Părinții i-au murit când era copil. Mi-am permis să verific la Oficiul de Război.

— Ghinion.

— Au fost uciși. O poveste tragică. E genul de experiență care te marchează.

Price ar fi vrut să continue discuția. Căpătase un interes pentru tulburările nervoase și alte afecțiuni care erau de obicei de competența psihiatriei. Din nefericire, Richardson, directorul spitalului, rareori avea timp pentru discuții teoretice.

— Crezi că va încerca să-și pună capăt zilelor? a întrebat el.

Price își băgă mâinile în buzunare.

— E cale lungă de la omul care a fost și omul care este acum. A trecut prin ditamai războiul: a fost comandant, după cum menționau rapoartele.

Richardson scoase un mormăit nehotărât.

— Ca să te sinucizi trebuie să ai un plan și să fii foarte hotărât.

— E puternic.

— Din punct de vedere fizic, da. Altminteri nu ar fi rezistat. Mental, numai timpul o va spune. Cu toată morfina

aia în el, i-ar putea trece orice prin minte. Mă întreb dacă știe măcar că războiul s-a terminat.

La menționarea morfinei, pleoapele pacientului s-au deschis. Pupilele erau de o paloare stridentă față de pielea bronzată de vreme.

Richardson s-a îndreptat de spate.

— Domnule colonel, mă bucur să văd că recuperați somnul pierdut. Nu dorim să vă deranjăm.

Bărbatul a clipit leneș, apoi și-a întors capul spre pacientul din celălalt pat, unde zăcea un maior din poliția militară, cu gura întredeschisă, sprijinit pe perne și dormind liniștit, cu o perfuzie introdusă în braț și o pată de sudoare pe frunte. Picioarele îi fuseseră amputate de la genunchi în jos. Scaunul său cu rotile se afla lângă pat, pe el stând uniforma atent împăturită, gata de purtare. O asistentă stătea aplecată deasupra lui, luându-i pulsul.

De cealaltă parte a paravanelor se deschise o ușă. În cameră pătrunse un miros de fiertură.

— Faceți progrese excelente, domnule colonel, spuse Richardson, dar ochii pacientul erau deja închiși.

Maiorul a început să tușească cu un șuierat care i se ridică din piept. Amputările fuseseră făcute în Franța, după ce camionul său fusese lovit de șrapnel. Chirurgical de campanie fusese prea prudent, lăsând câteva fragmente minuscule în piciorul stâng. După câteva luni în care pacientul părea să se recupereze bine, s-a produs o infecție. Richardson se temea că operația de corectare a avut loc prea târziu.

Asistenta se uită în sus la el și își clătină ușor capul. Price veni și el.

— Tusea aia. Ar trebui să-l mutăm, pentru orice eventualitate.

— Nu va mai rezista mult, spuse Richardson. Cel mult câteva zile.

— Totuși...

Price părea să se scuze, dar amenințarea gripei era reală. Majoritatea celorlalți pacienți nu ar fi avut nicio șansă în starea în care se aflau. Fusesse deja amenajat un salon de izolare.

— În regulă, ocupă-te de asta. Mâine la prima oră. Richardson se întoarse. Mare păcat, totuși. Am auzit că acești doi tineri se înțelegeau bine. De cele mai multe ori, prietenia e cea care face ca lucrurile astea să fie suportabile.

În acea seară, maiorul și-a revenit în simțiri. Febra îi scăzuse puțin. Îi era frig și se simțea amețit. Era cu adevărat treaz sau doar visa din nou? În visele sale avea picioare și nu simțea nicio durere. A visat că se întorcea la soția sa din Hammersmith, la biroul său de la Scotland Yard. Oamenii îl întâmpinau cu zâmbete și cu rânduri de băuturi. Voiau să-i asculte poveștile de pe front. Singura dificultate era că nu știa de unde să înceapă.

Se uită la piciorul patului: păturile stăteau întinse sub lumina electrică slabă, iar acolo unde ar fi trebuit să fie picioarele lui nu se afla nimic. Îl cuprinse un val familiar de disperare. Aruncă o privire spre scaunul cu rotile: era încă acolo, cu cadrul său greu de fier, ca o dojană la adresa speranțelor sale, a incapacității sale de a accepta și de a se adapta. Singurul lucru care lipsea era uniforma lui: chipiul,

tunica și mantaua, decorată cu însemnele roșii ale diviziei de comisari de poliție. Uniforma îi amintea că încă făcea parte din armată, că era încă o persoană de rang, cu drepturi și îndatoriri. Dar ei i-o luaseră. De ce făcuseră asta? Ce să însemne oare?

Reuși să se ridice. Lângă patul alăturat cineva se îmbrăca. I-a luat ceva timp până când și-a dat seama că era colonelul, sărmana pacoste care își pierduse jumătate din față din cauza unei grenade germane. Nu reușise să vorbească decât în ultimele câteva zile, dar fusese un bun ascultător, nu se plictisea niciodată de vechile povestiri ale maiorului de dinainte de război.

Colonelul îmbrăca o uniformă – dar nu era a lui, ci a maiorului.

— Ei bine, domnule Colonel, ce naiba faci? Acelea sunt...

Colonelul s-a întors, ducând un deget la buze. Punea ceva la cale, un fel de farsă. Dar nu avea dreptul să ia ceea ce nu era al lui.

Maiorul a tușit. Plămânii îi erau inflamați, învinețiți. Durerea îi zguduia pieptul.

— Pune-le la loc. La naiba, astea sunt...

Colonelul stătea în picioare deasupra lui, cu fața răvășită, luminată de becul electric. Ținea o pernă în mâini.

— Asta te va ajuta să dormi, a spus, apropiindu-se.

A presat perna de fața maiorului, apăsând-o cu greutatea corpului său până când brațele muribundului au căzut atârând și el a încetat să se mai zbată. A durat doar câteva minute. Când s-a terminat, a așezat brațele maiorului perfect pe lângă corp, i-a închis ochii cu grijă, a aranjat cuvertura și s-a strecurat în liniște afară din salon.

NIMENI

Anglia, martie 1916

Nu îl observă din prima. Era ascuns în spatele razelor de soare care se revărsau din vitralii. Se strecurase în galeria unde se afla orga, coborând scara în spirală, așteptându-se să nu fie nimeni acolo. Când el se ivi din umbră, ea a tresărit.

— Scuză-mă, nu am vrut să te sperii.

Străinul cel tânăr era înalt și lat în umeri, dar hainele atârnavă pe el, ca și cum ar fi fost de căpătat, iar pe guler avea o dără de praf. În lumina soarelui, părul lui bătea într-o nuanță palidă de auriu.

Amy Vannek încă răsufă greu din cauza scărilor.

— Voiam doar să...Am auzit muzica.

Fusese atrasă în capelă de sunetul unui cor. Ea și mama ei, Lady Constance, se aflau într-un tur informal al colegiilor din Cambridge, îndrumate de mătușa Clem, al cărei soț preda biologie, dar surorile plecaseră în căutarea unui loc unde să „cheltuiască niște parale”, după cum îi plăcea să spună mătușii ei, oarecum desuet. Jumătate dintre membrii corului erau băieți și trecuseră pe lângă ea la ieșire, lăsând-o pe Amy singură, după cum își închipuia ea.

Străinul căra un teanc dezordonat de partituri și creioane. A presupus că era dirijorul corului sau organistul, deși nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, abia dacă era mai în vârstă decât ea.

— Apropo, suna foarte bine, adăugă ea înainte de a se întoarce să plece.

— Așteaptă.

Străinul a făcut un pas către ea. Unul dintre creioane i-a căzut zgomotos pe podea.

— Tu...?

Se schimonosi ca să nu scape și partiturile.

— Cânti?...la orgă?

— Nu chiar. Mi-am dorit întotdeauna asta, dar... Ei bine, nu mai contează.

Străinul se uita la Amy cu atenție. Bărbații tineri nu prea se uitaseră la ea, decât în trecere. Era mică de statură, cu părul negru ca pana corbului și nici pe departe la fel de frumoasă precum surorile ei mai mari – ceea ce avea anumite avantaje: în primul rând, nu a trebuit să-și ia niciodată rămas-bun de la vreun iubit plecat la război, nu a trebuit să aștepte vești de la ei, temându-se la sosirea vreunui bilet de înștiințare de la Oficiul de Război: *E de datorita mea să vă informez cu profundă durere că s-a primit un raport...* Putea să audă despre bătălii, ofensive și retrageri fără ca inima să-i tresară nici măcar puțin. Probabil că străinul se holba la ea din cauză că femeile nu erau văzute prea des în acest loc, acest spațiu sacru rezervat bărbaților. La urma urmei, singurul omagiu adus feminității în toată clădirea era prezența unei imagini solitare a Fecioarei pe un vitraliu.

Străinul a tresărit.

— Chiar te rog. Simte-te liberă să încerci.

A făcut un pas înapoi, invitând-o să se așeze la claviatură.

— Poate fi puțin capricioasă, dar scoate un sunet bun, de cele mai multe ori.

Amy a privit în jur prin capelă. Nu i-ar fi plăcut să fie nevoită să dea explicații – de ce se afla singură cu un bărbat străin, departe de ochii tuturor – dar mama și mătușa ei ar fi trebuit să mai lipsească încă o vreme.

— Nu va ști nimeni, spuse tânărul bărbat. Sau pur și simplu vor crede că sunt eu. Apropo, numele meu e Edward – Edward Haslam. Predau muzică la școala de băieți St. Thomas. Anul acesta ne unim forțele cu corul colegiului. Pentru slujba de Paști și toate cele.

— Amy Vanneck.

Și-au atins scurt mâinile. Era bărbierit și avea ochii căprui-cafenii. Când a zâmbit, i se păru că zărește băiatul din el, timiditatea aceea ascunsă sub masca de adult.

S-a așezat ușor pe bancă și și-a scos mânușile. Orga avea trei manuale și o varietate năucitoare de registre. Își dorise să se apuce de acest instrument când era la școală, dar ambiția i-a fost curmată brusc. Se pare că „regele instrumentelor” nu era potrivit pentru o tânără domnișoară, fiind zgomotos, dominator și veșnic asociat cu sfintele taine. A fost nevoită să se mulțumească cu lecțiile de pian. La fel se întâmplase și când își exprimase interesul de a studia medicina, numai că de data aceasta mama ei fusese cea care se împotrivi. „O domnișoară de rangul tău nu-și petrece timpul despicând corpuri umane, vii sau moarte”, a fost verdictul ei final. „Tatăl tău nu va fi niciodată de acord, în orice caz.”